

Habitants de l'arena.

La galera és un crustaci malacostraci, que viu enganxat als fons arenosos. A velocitat vertiginosa, excava galeries amb els prodigiosos moviments de les seues potes. I completa el treball traslladant les runes a on no li molesten amb l'ajuda de dos potents apèndixs.

Viu en les galeries que excava, i de les que ix per a buscar aliment: crustacis, poliquets i peixos xicotets.

Els seus ulls, d'aguda visió i elevats sobre peduncles articulats són la principal arma per a localitzar les preses.

Pareix incansable, i combina accions que en les construccions humanes requeririen unes quantes màquines.

La galera no és l'únic animal excavador. Amb una altra tècnica, este mol-lusc gasteròpode aconseguix el mateix fi: soterrar-se i quedar a resguard de depredadors. O no tant?...

S'ha ficat en el territori de la galera, i quan es tracta de galeries en l'arena, val més no mesurar-se amb un mestre de sapadors.

La galera troba l'intrús en el seu túnel i, com si fóra una pedra més, ho trau sense contemplacions.

I ara un carranc!. Però no hi ha interrupció que escape als ulls verds i les poderoses pinces de la galera.

El carranc jibón no és adversari per a la galera, encara que sí que ha aconseguit distraure-la. Les relacions entre congèneres no sempre són el que pareixen. Estos carrancs mantenen les distàncies i després s'acosten, i el que podria paréixer una provocació insolent, també pot constituir un ritual de seguici.

Sovint, els sers que pareixen més incompatibles tenen un previsible final junts.

Però no s'acaba ací la fauna de l'arena.

Les holotúries deambulen sobre l'arena amb moviments lents mentres arrepleguen del sediment partícules; estes s'adherixen a les papil·les que entapissen els tentacles bucal. A més, poden excavar galeries per mitjà de contraccions del cos.

Però no sempre camina sola l'holotúria. La rubioca és un peix paràsit de cogombres de mar, bivalves i altres invertebrats marins, del que alguns científics afirmen que per a aconseguir la maduresa sexual necessita menjar gònades d'holotúria, si bé no està comprovat.

Però les gònades que seran el seu aliment estan en l'interior de l'holotúria.

La rubioca juvenil, de cos allargat i comprimit, translúcid amb reflexos d'argent i auris, no pot viure lliure. S'aproxima a l'holotúria amb la boca, i amb un moviment decidit es cola en el seu amfitrió. Hoste i paràsit vaguen per l'arena. Si la rubioca fora un adult podria tindre vida lliure i s'alimentària de preses bentòniques.

L'holotúria no mor amb esta invasió, encara que si les molèsties arriben a ser moltes, pareix que pot expulsar els seus propis òrgans externs a fi d'alliberar-se de les rubiocas. Després regenerarà els dits òrgans, encara que és possible que torne a ser parasitada.

A pesar del que una persona tendria a pensar, en la naturalesa no hi ha bons ni roïns. Este és un dels tants processos que en la naturalesa estan perfectament equilibrats i compensats.

Tant el cogombre com la rubioca exercixen un paper necessari entre la plètora d'organismes habitants de l'arena del fons del mar.